

J.P. O'CONNELL

HOTELLI PORTOFINO

BAZAR

J. P. O'CONNELL

HOTELLI
PORTOFINO

Suomentanut Nina Mäki-Kihniä

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Nina Mäki-Kihniä
Englanninkielinen alkuteos *Hotel Portofino*

© 2021 J. P. O'Connell

Published by arrangement with SIMON & SCHUSTER UK
LTD., London WC1X 8HB, England through Ulf Töregård Agency AB.

Suomentaja kiittää Alice Martinia Emily Dickinsonin runosäkeen ratkaisusta

ISBN 978-952-376-603-7

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Taitto Keski-Suomen Sivu Oy
Painettu EU:ssa

1.

Kuinka antoisaa, ajatteli Bella, huoneiden valmisteleminen uusille vieraille olikaan. Käytyään lyhyen neuvonpidon Cecilin kanssa hän oli päättänyt majoittaa Drummond-Wardit nimenomaan tänne, Epsom-sviittiin. Merinäköalan lisäksi huoneessa oli valoisuutta ja ilmavuutta, jykevät mahonkivuoteet sekä herkkä kukkatapetti, jonka kuosi ei hukuttanut alleen.

Liian silmiinpistävät kuviot olivat aina virhe. Ne houkuttivat pysähtymään, katsomaan tarkemmin ja ottamaan selkoa viivojen ja muotojen keskinäisestä leikistä. Mutta toisinaan – niin elämässä kuin sisustuksessakin – oli parasta olla huomaamatta toistuvia kuvioita.

Oli miten oli, Bellalla ei ollut aikaa pysähtyä. Tehtävää oli niin paljon.

Hän käveli huoneen toiselle puolelle katsomaan, saivatko Francesco ja Billy käännettyä paksun patjan yhteisvoimin.

”Olet riuska poika”, hän sanoi Billylle, joka huhki kasvot punaisina. ”Kokeilkaahan vielä kerran.”

”On tämä patja vaan kamalan painava, rouva Ainsworth!”

”Niin, siinä on hevosen jouhia”, Bella selitti. ”Sen tähden siinä onkin niin mukava nukkua.”

”Täällä on metalliakin. Sen tuntee.”

”Ne ovat jousia, Billy.”

Billy jäi pudistelemaan epäileväisenä päätään, ja huoneeseen asteli ripeästi Paola sylissään pino silitettyjä lakanoita. Liina-

vaatteet olivat Lontoosta asti – ja vieläpä Heal’siltä Tottenham Court Roadilta. Vuodevaatteita ja muita välttämättömyyksiä, kuten Gordon’s Giniä ja Huntley & Palmer -keksejä, olisi toki saanut lähempääkin Bordigherassa sijaitsevasta British Storesta. Monet ulkomailla asuvat britit kävivät siellä mielellään ostoksilla.

Mutta vain paras oli kyllin hyvää Hotelli Portofinon.

Paras tarkoitti tässä tapauksessa paksulankaista ja pehmeää puuvillaa. Lakanoita, joita tuuli paukuttaa, kun ne kuivuvat pyykkinarulla.

Kun patja oli saatu käännettyä, Billy lähti äitinsä avuksi keittiöön. Paola ryhtyi sijaamaan vuodetta, ja Francesco nosti sivupöydälle maljakon, jossa oli metallinhoitoisena kimmeltäviä kurjenmiekkoja.

Kylpyhuoneet Bella halusi viimeistellä itse. Hotelli Portofinon paremmissa sviiteissä oli omat kylpyhuoneet. Hän ja Cecil olivat investoineet aivan uusimpaan kuumavesiteknologiaan. Nykyäänhan ihmiset pitivät itsestään selvänä, että saivat kylpeä ilman vieressä norkoilevia palvelijoita, jotka latoivat puita kamiinaan. Vanhoissa laitteissa oli myös vaaransa. Kaikki olivat kuulleet Castle Brownin vedenkuumentimen räjähdyksestä. Joku kovan onnen englantilainen lomailija oli sammuttanut sen väärin ja... no, rakennuksen korjaustöitä tehtiin jo kolmatta kuukautta.

Bella asteli kiiltävien mosaiikkilaattojen yli, laskosti puhtaan valkean pyyhkeen pesualtaan viereen ja asetti tuoksukynttilän ison tassujalkaisen kylpyammeen sivuhyllylle. Huhtikuussa sviitin edelliset vuokralaiset – muuan vanhempi pariskunta Guildfordista, hirvittäviä kranttuja – olivat valitelleet hajusta. Bella ei ollut yrityksistään huolimatta löytänyt huoneesta mitään vikaa. Drummond-Wardien kanssa hän ei kuitenkaan aikonut ottaa pienintäkään riskiä.

Kun hän palasi kylpyhuoneesta, Paola seisoi sijaamansa vuoteen vieressä odottamassa arviota. Paola oli soteleski, kylän tyttöjä. Hänellä oli suuret tummat silmät ja korpinmustat kiharat

kiinni sidottuina niin, että ne laskeutuivat kiiltävänä pehkona niskasta selkään. Yhtä luotettava kuin viehättäväkin. Viime aikoina Bella oli kuitenkin huomannut hänessä muutoksen. Hän oli uudella tavalla läsnä, ja hänessä oli jotakin juurevampaa ja vihjailevampaa. Muutosta oli vaikea kuvailla, mutta jos Paola olisi ollut mies, Bella olisi sanonut häntä rehvakkaaksi.

Päiväpeite tarvitsi vain pienen loppusilauksen. Bella otti askeleen taaksepäin ja osoitti nyökkäyksellä hyväksyvänsä apulaisen kädenjäljen.

”*Eccellente*”, hän sanoi hymyssä suin. Paolakin hymyili mutta väisti työnantajansa tarkkaavaisen katseen.

Miksi murehdin? Bella kysyi itseltään. *Miksen osaa rentoutua?*

Hänen järkevä minänsä tiesi vastauksen, olihan se päivänselvä. Tässä kesässä oli kiinni paljon. Ei pelkästään hotellin maine vaan Lucianin tulevaisuus ja – vaikka harmittikin myöntää se, niin ilman muuta – hänen ja Cecilin avioliitto. Toisinaan se tuntui riippuvan mitä hennoimman rihman varassa. Onneksi hänellä oli sentään ollut hyvä tuuri henkilökunnan osalta.

Talon kokki Betty ja tämän poika Billy olivat olleet heidän palveluksessaan Lontoossa ja jo sitä ennen Yorkshiressä. He olivat kuin perhettä ja nauttivat Bellan ehdotonta luottamusta, vaikka taivas yksin tiesi, että he vasta yrittivät kotiutua uuteen, vieraaseen maahan. Bellalla oli suuret toiveet myös Constancesta – Lottien uudesta lastenhoitajasta, jota Betty oli suositellut.

Paola sitä vastoin oli hienoinen arvoitus. Tuntikin hänen seurassaan sai Bellan epäilemään, ymmärsikö hän italialaisia ensinkään. Hän halusi ymmärtää, ja kovasti halusikin.

Jo nuoresta iästä Bella oli ollut Italian pauloissa. Sisäoppilaitoksessa hän oli ripustanut vuoteensa viereen maailmankuulujen italialaisten taideteosten kopioita ja vihoitellut hiljaa mielessään, kun koulua johtaneet nunnat olivat kehottaneet poistamaan Botticellin *Venuksen syntymän* vedoten sen siveettömyyteen. Bellalle Italia edusti totuutta, kauneutta ja hyvyttä. Se oli kuin korkealla kallionlaella seisova majakka, jonka välimerellisen

valon säkenöivät keilat tunkeutuivat sateen ja savusumun läpi synkkämieliseen Lontooseen.

Cecilkin piti Italiasta. Ainakin sanoi pitävänsä. Oli silti ollut Bellan idea viettää kuherruskuukausi Portofinossa. Hän huokaisi muistellessaan noita huolettomia aikoja. Tuntui oudolta, että heidän samaisella lomallaan alkunsa saanut tyttärensä oli nykyään leski ja heidän poikansa oli veteraani, joka oli haavoittunut pahimmassa sodassa miesmuistiin. Vieläkin oudommalta tuntui, että elettiin vuotta 1926 ja hänellä oli ikää neljäkymmentäkahdeksan vuotta.

Vuodet olivat ohittaneet hänet kuin varjo.

Oli toinenkin menetys, tietenkin. Sen hän painoi mahdollisimman syvälle unohduksiin. Mikäli sen armoille jättäytyisi, ei enää koskaan voisi ajatella mitään muuta.

Todellista kamppailua hän kävi erään tosiseikan kanssa – ja tosiseikkahan se oli: hän ja Cecil olivat aikoinaan olleet nuoria ja rakastuneita, viettäneet helliä viekoittelevia öitä ihailen kimmeltävää ulappaa ja uineet alastomina Paragginlahdella auringon noustessa vuorten takaa.

Heidän ensimmäiseen Portofinon-matkaansa oli kuulunut pitkiä suudelmia hiljaisilla sivukujilla kuutamon kajossa ja koko joukko uusia makuja ja aistielämyksiä – suolaisen sitkasta *prosciuttoa* ja viikunoita, jotka tuoreuttaan suorastaan purskahtelivat kielellä.

Cecil oli jäänyt pelaamaan tennistä hotellille, kun Bella oli lähtenyt yksikseen samoilemaan ja noussut ikivanhoja muulipolkuja pitkin rinteiden mautiloille ja oliivilehtoihin. Hän oli vilkaissut lukittujen porttien raoista puutarhojen kukkaloistoa ja ihmetellyt, kuka sai asua täällä ja suotaisiinko sitä koskaan hänelle? Hän oli katsellut pitsinnyplääjiä kylätorilla ja loikoillut lämpimällä kalliolla nauttien juomaa päivänpaisteessa, kun sisiliskot olivat pyrhähdelleet hänen paljaiden sääriensä yli.

Aikakausi oli silloin ollut muodollisempi ja omillaan olevalle naiselle oli maiskuteltu paheksuvasti ja kohoteltu kulmakarvoja.

Bella ei ollut antanut sen rajoittaa itseään. Miksi olisikaan? Hän oli *uusi nainen*, sellainen joista oli lukenut romaaneista, ja hänen näköpiirissään oli jo vilaus uudenaikaisesta todellisuudesta.

Eräänä päivänä San Martinon kirkon raidallinen julkisivu oli houkutellut hänet kiipeämään luokseen korkealle sataman yläpuolelle. Hänen lisäksi tyhjässä kirkossa oli ollut vain joku mustiin pukeutunut vanha nainen, jolla oli ollut päässään virkattu huivi. Suitsukkeen tuoksussa Bella oli kastanut sormensa pyhään veteen ja tehnyt ristinmerkin – hän ei ollut katolinen mutta tuntui oikealta tehdä niin – eikä se tuntunut teennäiseltä vaan luontevalta, ja hetki oli ollut mieleenpainuva, sellainen josta ammentaisi vielä pitkään.

Elämässä oli pitkälti kyse rituaaleista ja performansseista, etenkin näin hotellinjohtajana, jolla oli sekä päällikön että conciergen rooli. Tuntui hupsulta puhua kutsumuksesta. Vaikka olihan työssä harras ulottuvuus. Taitavakin hän oli – sen hän tiesi. Juuri siksi muisto Cecilin alkuaikojen skeptisyydestä loukasi niin.

”Hotellinpitäjiksi? Portofinoon?” He olivat olleet korkean, kapean talonsa salissa Kensingtonissa ja Cecil oli täyttänyt mallasviskilasiaan. ”Miksi ihmeessä me sellaiseen ryhtyisimme?”

Mies tiesi tarkalleen, miten hänet nujerrettiin. Sillä kerralla Bella ei ollut kuitenkaan suostunut taipumaan.

”Sehän olisi seikkailu”, Bella oli sanonut reippaasti. ”Uusi alku. Yksi tapa unohtaa sota ja kaikki sen tekemät hirveydet perheellemme.”

”Hotellinpito on hevosen hommaa. Kuvittelepa mitä kaikkea jonninjoutavaa täytyy sitten miettiä. Valitaan sopivat tuolit jollekin terassille. Järjestellään päiväretkiä museoihin. Se on niin...”

”Keskiluokkaista? Kaavamaista?”

”No sitä. Ja kaiken kukkuraksi”, Cecil mutristi suutaan tavoitellessaan kuvaavaa sanaa, ”...arkipäiväistä. Mikä sinänsä olisi verratonta, mutta sinähän, Bellakins, et ole arkipäiväinen ensinkään. Siksi menin sinun kanssasi naimisiin. Siitä ja muista

syistä.” Hän huokaisi ja istahti mieluisimpaan nojatuoliinsa. ”Sitä paitsi kilpailu on karua. Siis mikäli haluaa kattonsa alle parempien piirien matkailijoita.”

Se oli eittämätön totuus. Joka vuoden marraskuussa nähtiin brittien yläluokan muuttoliike aurinkoisempaan ilmanalaan, missä väki vietti koko talven. Jotkut vanhoivat Cannesin nimeen, toiset suosivat Venetsian Lidoa tai tervehenkisyyttä vaalivaa Baden-Badenia. Biarritz oli työssijana omaa luokkaansa, mikäli Ranskan Rivieran helle kävi sietämättömäksi.

Italian Riviera oli vasta suhteellisen tuore löytö. Siellä oli brittiyhteisö, kuinkas muutenkaan – missäpäin maailmaa muka *ei* ollut? – ja isommilla hotelleilla oli jopa omat tenniskentät ja uima-altaat.

Niille markkinoille Bella ei kuitenkaan havitellut.

”Ajattelin sellaista kesähotellia”, hän sanoi. ”En mitään seurapiiriparvien turvapaikkaa.”

Cecil henkäisi muka tyrmistyneenä. ”Noh, noh! Syrjäkieroinen snobismi nyt ei pue ketään.”

”En ole snobi, syrjäkieroinen tai muunkaanlainen.” Bella pinnisteli, jotta suuttumus ei kuuluisi hänen äänestään. ”Haluan vain, että paikka houkuttelee kiinnostavia ihmisiä. Sellaisia, joiden kanssa haluan oikeasti keskustella.”

”Kuten taiteilijoita.”

”Niin”

”Ja kirjailijoita.”

”Toivon mukaan.”

”Ihmisiä, joilla on *radikaaleja mielipiteitä*.” Cecilin ivallisesta äänensävyistä ei voinut erehtyä.

”Ei välttämättä.”

”Ihmisiä, jotka eivät ole minun kaltaistani hienostoväkeä.”

Siihen loppui Bellan kärsivällisyys. ”Älä ole naurettava.”

”Tai köyhiä, kuten minä. Oletan, että isäsi rahoittaa tämän edesottamuksen?”

”Hän auttaa meitä varmasti mielellään.”

Cecil kohotti pilkallisesti lasinsa. ”No eipä sitten muuta kuin malja hänen majesteettinsa avokäisyydelle!”

Vuosien varrella Bella oli kouliintunut olemaan välittämättä Cecilin sarkasmista, sillä tunnisti sen verhotuksi epävarmuudeksi. Yleensä se vei häneltä voimat. Nyt hän kuitenkin halusi saada Cecilin osallistumaan, joten hän kannusti etsimään talojen myynti-ilmoituksia sanomalehdistä sekä muista lehdistä ja selasi itse vinon pinon kiinteistönvälittäjien esitteitä. Näin Cecilkin kokisi laittavansa itsensä likoon. Sitä paitsi mies oli ajoittain yllättävänkin neuvokas – jopa kekseliäs – kunhan vain paneutui asiaan.

Rivieran rannikolla ei ollut pulaa taloista. Mikään esitteiden vaihtoehtoista ei vain ollut tuntunut siltä oikealta. Kiinteistöt olivat joko liian suuria, liian pieniä tai sijaitsivat tunnetummalla, jo liiaksi rakennetulla Santa Margheritan ja Rapallon matkailuseudulla, ja Bellan sydän oli alkanut lämmetä Portofinolle, kodikkaan pienipiirteiselle pikkukaupungille.

Kuukausia etsittyään he olivat jo vähällä luovuttaa, kunnes eräänä talvi-iltana Cecil muina miehinä otti kainalostaan päivän *The Timesin* ja ohjasi Bellan huomion mainokseen, jonka oli ympyröinyt suosimallaan burgundinpunaisella musteella:

Historiallinen villa Portofinossa, tyylikäs piha ja ihastuttava merinäköala. Kylä ja uimaranta lähellä. Esim. loistava 'pensione'. Vain vakavat tiedustelut: 12 Grosvenor Square, Mayfair.

Kolmen päivän päästä he olivatkin jo Italiassa intoa uhkuen mutta myös hermoillen, osoittautuisiko kaikki vaivannäkö turhaksi – matkakin yhtä meripahoinvoinnin ja viivästyneiden jatkokulkuyhteyksien painajaista – sillä rakennus voisi olla täysi pettymys tai vain hiukankin vähemmän täydellinen kuin teekupposen äärellä valokuvissa, jotka he olivat nähneet taloa myyneen iäkkään, talkkijauheelta haiskahtaneen viktoriaanin luona.

Palmujen reunustama soratie johti suurelle, vaaleankeltaiselle villalle, jossa oli jämerä torni kuin 1400-luvun maatalossa. Näky

oli melko toscanalainen, mistä Cecilkin huomautti, mutta kaunis, niin kovin kaunis. Helpotuksen tunne huljahti Bellaan kuin oopiumi. Hän ei milloinkaan unohtaisi sitä ratkaisevaa hetkeä, kun raskas tammiovi avautui ja he seisahtuivat ensimmäisen kerran marmorisen vastaanottosalin viileyteen.

Vi piacerà, vedrete, oli agentti vakuuttanut. Te ihastutte siihen.

Ja täällä sitä oltiin!

Nyt kauempaa käytävältä Bellan korviin kantautui ovenavaus ja miehen yskähdys. Lucianin ystävä Anish, lyhyesti Nish. Nuorukainen oli asunut heidän luonaan jo jokusen viikon – hän oli hyväntahtoinen, sivistynyt sielu, joka oli pelastanut Lucianin hengen sodan jälkeen, eikä tästä asiasta ei ollut pienintäkään epäilystä.

Portaita laskeutuessaan Bella kuuli muutakin, kovempaa ääntä – kiukustuneita tai vähintäänkin tyrmistyneen kiivastuneita naisia. Keittiöstä päätä pahkaa rynnistävä Alice melkein törmäsi äitiinsä portaiden juurella. Hän näytti ahdistuneelta.

”Betty taas”, Alice puuskahti. ”Kauheaa vouhotusta jälleen kerran. Tulethan auttamaan, että hän rauhoittuu?”

Naiset menivät keittiöön, missä kiiltävät kuparipannut heijastivat auringonvaloa, jota virtasi sisään puutarhan avoimesta ovesta. Paistuvan leivän tuoksu kiusasi Bellaa. Kiireissään hän oli unohtanut syödä aamiaista.

Rusoposkinen Betty seiso i lieden ääressä suu väärällään. Bella meni lähemmäs juttelemaan. ”Mikäs Bettyllä nyt on? Mikä hätänä?”

”Ei mikään, rouva Ainsworth. Kyllä siitä jotain saa värkättyä.”

”Värkättyä mistä?”

Katsettaan kääntämättä Betty osoitti olkansa yli pöydälle, jossa oli paistilihaa. ”En ole kuunaan laittanut tuommoista lihaa.”

”Eikö se ole naudanpaistia?” Bella viitto i Alicea tulemaan lähemmäs. Yhdessä he tarkastelivat paistipalaa.

”Kah, nautaapa hyvinkin. *Italialaista* nautaa.”

”Onko italialaisessa nautanlihassa jotain vikaa?”

”Eihän siinä ole rasvaa”, Betty tokaisi kuivasti.

Alicen ääni kiristyi: ”Onko se... huono asia?”

Betty tuijotti Alicea kuin tämä olisi hölmö. ”Jäljelle ei jää paistorasvaa! Sitä tarvitaan puddingeihin! Ja perunoihin! Ja jos perunoista sopii jotain sanoa, niin ovat kyllä hirveän outoja.” Hän poimi yhden kattilasta ja piteli sitä peukalon ja etusormen välissä. ”Tämmöisiä pieniä jauhokuulia. Eivät kunnan pottuja.”

”Onnistut takuulla loistavasti”, Alice sanoi. ”Kuten aina, Betty.”

”Parhaani minä aina yritän, rouva Mays-Smith.”

Alice lähti ja jätti Bellan ja Bettyn kahden kesken. Ei ollut ensimmäinen kerta, kun Bella huomasi vanhemman naisen ilmeiset sopeutumishaasteet ja tunsi syyllisyydenpistoksen. Ei ollut mikään pikkujuttu pyytää Bettyä lähtemään juuriltaan ja muuttamaan Ainsworthien mukana Lontoosta Italiaan, varsinkin kun tämä oli vasta muutama vuosi aiemmin tullut Yorkshirestä kaupunkiin. Ensinnäkään Betty ei ollut milloinkaan edes käynyt ulkomailla – ja Lontoonkin oli hänen silmissään yhä vaarallisen vieras.

Muutto oli ollut Bettyn elämän suurin, rohkein tempaus, ja siitä hyvästä Bella oli suitsuttanut naista kehuilla. Toisinaan häntä kuitenkin pelotti, että kannustaminen lipsahti pakottamisen puolelle. Sitä hän ei halunnut. Hän halusi olla aina ystävällinen, etenkin Bettyn kaltaisille.

Monien muiden tavoin Bettykin paranteli yhä sodan haavoja. Hän oli menettänyt länsirintamalla poikakatraastaan kaksi. Kaksi poikaa! Olihan hänellä yhä Billy – mutta miltähän hänestä mahtoi tuntua joka kerta, kun hän katseli Luciania? Varmasti siltä kuin päivästä toiseen astuisi lasinsirpaleeseen.

Vaikeinta oli ollut pukea sanoiksi Italian vetovoima, joka oli Bellalle itsestäänselvyys. Hän oli esitellyt Bettylle muutamia postikortteja, jotka oli ostanut taannoin kuherruskuukaudellaan. Käsin väritettyjä, tulvillaan aurinkoa ja onnentunnetta. Strategia

tuntui tepsivän – ja niin Betty vakuuttui, että Italia oli turvallinen, sivistynyt maa hänelle ja hänen isättömälle pojalleen, vaikka uutisissa joskus muuta väitettiinkin.

”Entäpä ruokapuoli?” oli Betty kysynyt täynnä epäilystä.

Silloin Bella otti laukustaan kirjan. Betty pyyhkäisi pullealla kädellään sen pehmeää vihreää kangaskantta ennen kuin luki nimen silmät sirrillään: ”*Keittiön tiede ja hyvin syömisen taito*, kirjoittanut Pellegrino Artusi.”

”Tästä opit kaiken tarpeellisen”, Bella sanoi. ”Kukaan ei kirjoita italialaisesta ruoasta paremmin kuin tämä mies.”

Betty hymyili. Hän oli syystäkin ylpeä lukutaidostaan. ”Käynkin sitten lukemaan heti iltasella.”

Bettyn ensiyritelmiä ei luettu hänen suurimpien kulinaaristen saavutustensa joukkoon. Erityisesti minestronen tekele oli mieleenpainuva, vääristä syistä vain. ”Mitäs merkillistä tämä on?” Cecil oli kysynyt sekoitellessaan vetisiä kasviksia.

Bella maistoi keittoa varovasti. Kipakka maku yllätti hänet, mutta hän kätki yskänsä lautasliinaan. ”Betty on tainnut käyttää villivalkosipulia. Aika reippaastikin. No jaa. Ei haittaa.” Hän laski lusikkansa. ”Ollaan kannustavia, Cecil. Hän ei valmista italialaista ruokaa joka päivälle. Monet vieraistamme syövätkin mieluummin liha-munuaispaistosta.”

Viikkojen myötä ääni muuttui kellossa. Betty oli ahkera ja pätevä. Mitä Billyyn tuli, hänestä oli varttunut pätevä, luotettava nuorukainen, josta kouliintuisi kelpo piccolo. Bella kaavaili opettavansa hänelle pian pöytiintarjoilun – tuon valppaan mutta huomaamattoman läsnäolon jalon taidon.

Nyt Bella rutisti hellästi Bettyn olkapäätä. ”Teet upeaa työtä”, hän sanoi. ”Sinun ruokasi. Ne ovat taivaallisia.”

Betty punastui mielihyvystä. ”Rouva Ainsworth on kovin ystävällinen.”

”Kai Billy auttaa sinua?”

Betty nyökkäsi. ”Lähetin äsken pojan hakemaan kermaa sitruunapuddingiin.”

”Sepä hyvä. Ethän unohda, että pian saat tänne myös Constan-
tancen? Hänellä on yllin kyllin aikaa auttaa keittiössä silloin,
kun ei hoida Lottieta.”

Sen kuullessaan Betty käännähti katsomaan Bellaa. Hän oli
kauttaaltaan jännittynyt. ”Mikä päivä tänään on?”

”Torstai.”

”Voi ei...” Vanhemman naisen käsi lennähti suulle.

”Betty, mikäs nyt tuli?”

”Sehän on tänään. Constance tulee *tänään*. Genovan junalla.”

”Lucian lähti nimenomaan sitä junaa vastaan. Drummond-
Wardit tulevat siinä.”

”Voi, rouva Ainsworth.” Betty näytti olevan itkun partaalla.
”Te niin luotitte minuun, että teen kaikki järjestelyt. Kun kerran
Constance on minun perhetuttava...”

”Ei nyt panikoida, Betty. Lucian ei ole välttämättä vielä läh-
tenyt. Siinä tapauksessa hän tuo Constan-
cencin samalla kyydillä.”

Bella yritti kuulostaa vakuuttavalta ja optimistiselta. Tilanne
vain oli kaukana ihanteellisesta. Hänen ymmärtääkseen Julia
Drummond-Ward ei ollut sellainen nainen, joka suhtautuisi
suopeasti, jos joutuisi samoihin hevosvaunuihin palvelijan
kanssa. Niin tai näin, luultavasti Lucian oli jo puolitiessä
Mezzagon asemalle. Heidän viimeksi puhuessaan Lucian oli
odotellut, että Francesco valjastaa hevoset. Se olisi ollut oikea
hetki mainita Constancesta...

Bella pyrähti aulaan huhuillen Luciania nimeltä – pikem-
minkin toiveikkaasti kuin odottaen vastausta. Ääni kaikui yhä,
kun Nish tuli kirjastosta.

”Lucian ei ole täällä, rouva Ainsworth. Hän lähti matkaan
noin tunti sitten. Hän ei halunnut, että Rose joutuu odottamaan.”

”Eikä Rosen äiti”, Bella muistutti.

”Aivan. Ei tietenkään.” Nish hymyili. ”Voinko minä auttaa?”

”Ei, ei.” Bella huiskautti kättään. ”Rentoudu ja nauti olostasi.
Olet täällä meidän vieraanamme.”

”Tämä on tärkeä viikko hotellille. Tärkeä viikko teille.”

Kieltämättä. Vieraita oli alkanut saapua maanantaina – ensin Lady Latchmere ja hänen sisaruksensa lapsenlapsi Melissa, sitten kreivi Albani ja hänen poikansa Roberto. Viikonloppuun mennessä hotelli olisi täynnä.

Bella oli ollut erityisen innoissaan ottaessaan vastaan kreivin huonevarauksen. Kreivin hyväksyntä viesti muulle maailmalle, että Hotelli Portofino kelpasi myös italialaisille. Cecil aprikoi, oliko heidän viisasta antaa sellaista signaalia, vaikka osallistuiakin hotellin arkeen nykyään enenevässä määrin vain ohimennen ja ennalta-arvaamattomasti.

Missä ihmeessä mies tälläkin haavaa oli? Tulisikohan edes takaisin ennen kuin Drummond-Wardit saapuivat? Bella ei halunnut kohdata Juliaa ensimmäisellä kerralla yksin. Hän tiesi Julian ja Cecilin yhteisestä menneisyydestä. Hän ei voinut kiistää, että hautoi naista kohtaan voimakkaita, ristiriitaisia tunteita. Uteliaisuutta, kateutta – jopa pelkoa. Mitä virkaa oli aviomiehellä, joka ei ollut tällaisessa tilanteessa hänen tukenaan?

”Onko kaikki hyvin, rouva Ainsworth?” Nishin ääni pysäytti Bellan karanneet ajatukset.

”Ajattelin Constancea”, hän sanoi. ”Uutta lastenhoitajaa. Hän on kuulemma siinä samassa junassa, jota Lucian lähti vastaan. Mutta minkäs teet – tytön täytyy löytää hotellille omin avuin.”

”Hän pärjää varmasti”, Nish sanoi. ”Kyytejäan tuputtavat pika-ajurit piirittivät minutkin, kun tulin Mezzagoon.”

Bella nauroi. ”Mikseihän se yhtään vähennä huoltani?”

* * *

Pistin oli kiinnitetty, ja Lucian sovitti toisen jalkansa tukevasti ampumakorokkeelle, toisen juoksuhaudan seinustaan nojaaville huterille tikkaille. Hän nojasi päänsä ylintä pienaa vasten, sulki silmänsä ja kuiskasi rukouksen.

Oliko Jumala kuulolla? Sen puolesta Lucian ei ollut nähnyt paljoakaan todisteita.

Syvä iltahämärä oli laskeutuessaan sulauttanut taivaan ja maan toisiinsa muodottomaksi harmaaksi massaksi. Jäätävä sade pisteli Lucianin kasvoja neulankärkien lailla. Jalat ja kädet olivat kohmeiset mutta hiki virtasi selässä. Vaimea aseiden jyly ympäröi hänet. Milloin viimeksi melske oli tauonnut? Lucian ei pitänyt siitä enää lukua. Tähän mennessä hän oli jo tottunut tähän sairaan, kylmän pelon maailmaan.

Kenties hän oli tottunut siihen tavallaan jo ajat sitten. Koulussa, odotellessaan kepitystä jostain mitättömästä rikkeestä, Lucian oli kehitellyt pettämättömän selviytymismekanismiin. Hän oli käpertynyt sisäänpäin niin, ettei aistinut kipua lainkaan.

Nyt hän yritti samaa taktiikkaa ja pakotti itsensä keskittymään hengitykseen sekä korvissa hakkaavaan sykkeeseen. Hän ei kuitenkaan voinut olla piittaamatta haupitsin kaukaisesta kumusta ja ulisevien ammusten räjähdyksistä. Jokainen ohi tikittävä sekunti tuntui ikuisuudelta.

Sitten se tapahtui – taistelulinjalta kuului aavemainen vihellyskuoro. Ilmoille äyskittiin valmistautumiskäskyjä. Lucian otti kädellä tukea kuraisista maaseinistä. Hän kivettyi paikoilleen. Kun ammus räjähtäisi, pienetkin sirpaleet sinkoutuisivat voimalla kuin murikat.

Yhtäkkiä pillinpuhallus vihlaasi hänen vasenta korvaansa. Sen merkitys oli selvä. Nyt oli hänen vuoronsa. Hänen vuoronsa tehdä oma osuutensa ja kiivetä reunan yli...

Lucianin silmät rävähtivät auki eikä hän ollut varautunut kohtaamaansa näkyyn: tanakka viiksiniekkä päässään punainen koppalakki ja yllään pitkä messinkinappinen takki. Hahmo oli kumartunut uhkaavasti lähemmäs ja mesosi italiaksi: *"Ignore! Il treno da Nervi sta arrivando!"*

Sitten mies astui taaemmas kädet tyynnyttelevästi kohollaan. Lucian nousi sydän jyskyttäen hitaasti istumaan.

Taas kävi näin. Hän oli nukahtanut. Nukkuessaan hän näki usein unta Cambraista. Kauheita unia, jotka viskasivat hänet suoraan takaisin etulinjaan.

Ääni kuului jälleen, ja Lucian tarttui hätkähtäen kiinni istuimeensa. Missä hän oli? Hänen katseensa pälyili ympäristöä – ja terrakottatiilet, värikkäät mainosjulisteet ja ikkunoista sisään virtaava auringonvalo soivat hänelle heti rauhan.

Tietenkin. Mezzago-aseman odotussali. Pakokauhu hälveni.

Asemamestarin tanakka hahmo täytti oviaukon. Hän otti pillin pois suustaan, katsoi Luciania ja osoitti seisahdunutta junaa peukalollaan. Lucian nousi ja seurasi häntä laiturille. Miehen yhdennäköisyys hänen vanhan vääpelinsä kanssa oli häkellyttävä. Toisaalta näitä aaveita näytti pomsahtelevan esiin kaikkialla.

Ulkona yllättäen vastaan tuleva kuuman ilman seinämä tuntui ihanalta, elähdyttävältä. Lucian huokaisi syvään ja hengitti jasmiinin ja kuuman asfaltin hajua. Laiturilla oli paljon matkustajia ja kantajia, höyryä ja ihmisääniä. Hän pujotteli väkijoukossa kohti ensimmäisen luokan vaunua.

Hän oli tullut noutamaan isänsä vanhaa ystävää Julia Drummond-Wardia ja tämän tytärtä. Vanhaa ystävää... Lucian tiesi kyllä, mitä se tarkoitti, vaikka yläkerroksen väen parissa siitä harvemmin keskusteltiinkaan.

”Olenko koskaan tavannut rouva Drummond-Wardia?” hän oli kysynyt äidiltään.

”Vain kerran, kun olit pikkuinen.”

”No, mistä tunnistan hänet?”

Bella oli hymyillyt arvoituksellisesti. ”Luulenpa, että sekaannuksen vaara on olematon. Jos olet huolissasi, niin isälläsi on varmasti visussa tallessa jokin vanha valokuva.”

Laituri oli kapeampi kuin Lucian muistikaan. Monipäinen ryhmä parveili eteenpäin peittäen hänen näkymänsä. Väkijoukko harveni hitaasti, mutta vihdoin Lucian näki etäällä häämöttävän veistoksellisen naisen, jonka hän tunnisti välittömästi ja vailla erehtymisen vaaraa.

Rouva Julia Drummond-Ward.

Rouva oli kavunnut alas vaunusta ja seisoi laiturilla hillityn näköisenä vaikka selvästikin rutisti päivänvarjoaan. ”*Scusi!*”

Lucian joudutti askeleitaan, pääsi perille ja ojensi kätensä kättelyyn. Nainen ei tarttunut siihen. Sen sijaan hän pyyhkäisi katseellaan Lucianin päivettyneitä kasvoja, kauluksetonta valkoista paitaa ja ylös käärittyjä hihoja.

”Tyttäreni”, hän ilmoitti ja viittasi taakseen junalle.

Niin Lucian näki Rosen ensimmäisen kerran: nuori nainen junavaunun ovella, valmiina astumaan alas, yllään pitkähihainen pitsileninki, jonka vyönauha korosti hoikkaa uumaa. Leveälierinen olkihattu yritti parhaansa mukaan pitää kurissa kastanjanruskeiden kiharoiden massan. Olkoonkin, että matkan väsymys näkyi Rosesta, hänen poikkeuksellinen luonnonkauneutensa ei kärsinyt siitä vähääkään. Itse asiassa kauneus vain korostui – muuttui entistäkin luonnollisemmaksi, sikäli kuin mahdollista.

Rose huomasi Lucianin katselevan ja vastasi tämän hymyyn. Lucianin mahanpohjassa jysähti. Hän tunsii olonsa ujoksi ja itselleen epätyypillisesti riittämättömäksi.

Vanhemman naisen katse viipyi Lucianissa. Hän kivahti ”*Nostri bagagli*” ja osoitti matkatavaravaunua. Sitten yhtä äänekkäästi mutta hitaammin, aivan kuin lapselle: ”Meidän matkalaukkumme. Niitä on kahdeksan.” Hän nosti pystyyn ensin kuusi sormeja ja sitten vielä molemmat peukalot. ”*Otto.*”

Lucian tukahdutti naurahduksen, kun hän hoksasi, miten asiat olivat. Rouva Drummond-Wardilla ei ollut aavistustakaan, kuka hän oli. Selvähän se, saivathan työmiehen päivetys ja pikimustat hiukset hänet tosiaan näyttämään tummalta, kuten rouva luultavasti asian ilmaisisi.

No, jos rouva luuli häntä italialaiseksi – niin semmoinen rouvalle suotakoon. Lucian kumarsi kevyesti. ”*Signora*”, hän sanoi.

”Et sitten hukkaa yhtään niistä!”

Lucian painoi päätään alemmas. ”En, signora.”

Lucian kääntyi kannoillaan ja käveli matkatavaravaunulle. Helpotukseksen hän näki naisten laukut jo laiturille pinottuna ja valvoi vain niiden lastausta kärryihin. Sitten hän pysytteli laskelmoidusti kantajan selustassa aseman läpi piazzettalle asti.

Pika-ajurit tyrkyttivät ympärillä palveluksiaan. Kohtuullisesta hinnasta sovittuaan Lucian nosteli valtaosan naisten laukuista vähemmän vaarallisen näköiseen vossikkaan. Loput mahtuisivat Drummond-Wardien kyyditsemiseen käytettävään Hotelli Portofinon vaunuihin, jotka Lucian oli itse kunnostanut ja ajanut Mezzagoon epävirallisessa hotelliajurin roolissaan.

Lucian käyskenteli takaisin häntä odottavien naisten luo. Hän tiedosti, ettei kävellyt omaan tyyliinsä – vaan pikemminkin niin kuin oletti italialaisen maalaisen kävelevän. Rehvakkaan huolettomasti harppoen, tai ainakin siinä määrin kuin rikkonaisessa kehossaan pystyi.

Naiset olivat löytäneet varjon markiisin alta. Siltikin rouva Drummond-Ward lehyytteli itseään tuhtuneen näköisenä. Hänen villavaatteensa olivat tälle säälle aivan liian lämpimät. Rose näytti vähemmän kärsivältä. Hän katseli ihmeissään uusia maisemia. Hyvänen aika hän oli kaunis. Lucian ei ollut milloinkaan nähnyt hänenkaltaistaan – siis läheltä, ilmielävänä. Rose oli kuin elokuvalehdessä.

Oikeastaan Lucian olisi halunnut sanoa jotain – lopettaa nauruttavan pelinpidon, jonka oli aloittanut. Oli vain vaikea keksiä, miten sen tekisi loukkaamatta ketään. Ja pakko myöntää, että häntä kutkutti nähdä, kuinka pitkälle peli kannattelisi, sillä tästähän oli sukeutunut kilpailu. Ei tietenkään Rosen kanssa – Rose ei häviäisi missään kilvassa – vaan happaman ylpeän äidin.

Viidessä minuutissa Lucian oli auttanut kaksikon vaunuihin. Rouva Drummond-Ward nurisi aikansa istuimien kovuudesta mutta asettui hetken kuluttua ja löydettyään mukavan asennon puhui taukoamatta.

He ajoivat mukulakivettyjä katuja pitkin rantatielle. Kuskipukilla istuvaa Luciania houkutti kääntyä puhuttelemaan matkustajiaan olkansa yli niin kuin paikalliset ajurit tekivät. *Ecco la famosa chiesa! Attenta al vestito, per favore...* Siinä hän samalla saisi vilkaistuksi jumalaista Rosea. Hänen italiantaitonsa

oli kuitenkin alkutekijöissään, eikä rouva Drummond-Wardia olisikaan voinut keskeyttää.

Nainen puhui puhumistaan. Mikäli Rose ei huomannut pöyhkeänsävyisten huomautusten harvinaisessa suvantohetkessä vastata riittävän nopeasti, rouva sanoi ”Keskityhän nyt!”, mihin Rose vastasi ”Kyllä, *mama*” niin ilmeettömänä, että se läheni uhmakkuutta.

Serpentiinimutkien jälkeen tie jatkui suorana, ja Lucian huomasi ajatustensa harhailevan. Sitten keskustelu kääntyi hänen perheeseensä, ja hän hörsti korviaan.

”He ovat maan vanhimpia sukuja”, rouva Drummond-Ward kuului sanovan. ”Olen tuntenut Cecilin lapsesta asti.”

”Entä rouva Ainsworthin?” Viaton kysymys, viattomasti esitetty.

”En, hyvänen aika. Hän on erilainen.”

”Erilainen?”

”Älä ole yksinkertainen, Rose. Tiedät hyvin, mitä tarkoitan.”

”En taida tietää, äiti.”

”Hän on sellainen nainen, jonka mielestä hotellin perustamisessa ei ole mitään tavatonta.” Hän madalsi ääntään. ”Hänen isänsä omistaa nahkatehtaan. Eikä välitä, vaikka kaikki tietäisivät sen!”

* * *

Rose oli oppinut jo kauan sitten sellaisen tempun, ettei äidin provosoivista lausahduksista pitänyt hermostua. Jos sen teki, seurasi kiukuttelua ja heti perään mökötystä. Kannatti olla tyyni ja mukautuvainen. Sehän ei ollut passiivisuutta, kun se kerran oli suunniteltua. Silti Rosea hämmästytti, että äidin huomautukset loukkasivat häntä yhä, vaikka hän oli jo yli kaksikymppinen aikuinen nainen.

Pian – voi, toivottavasti todella pian! – hän olisi jo naimis-sakin. Miksei hän siis pystynyt sivuuttamaan äidin loukkauksia ja vähättelyä?

Luksushotellissa 1920-luvun maagisella Italian Rivieralla

Bella Ainsworth on englantilaisen teollisuusperheen perillinen, joka rakastaa Italiaa. Vauraan isän rahoittamana Bella avaa luksushotelli Portofinon kuvankaunille Rivieralle, mutta vain muutamassa viikossa hotellista on tulossa valtava taakka. Hotellin äveriäät ja itsekeskeiset vieraat ovat hurmaavia, mutta vaikeita miellyttää. Samaan aikaan Bella ja Hotelli Portofino ovat joutuneet korruptoituneen paikallispoliitikon silmätikuksi.

Bellan avioliitto on murtumaisillaan ja hänen lapsensa yrittävät tulla toimeen maailmansodan aiheuttamien seurausten kanssa. Kriisien keskellä Ainsworthin perheen toiveet kohdistuvat seuraavan sukupolven suotuisaan naimakauppaan.

J. P. O'Connell johdattaa esikoisromaanissaan *Hotelli Portofino* lukijan 1920-luvun lumoavalle Rivieralle ja keskelle sukudraamaa. Kirja on ehdoton lukuelämys Downton Abbeyn ja The Crownin faneille.

ISBN 978-952-376-603-7

84.2

9 789523 766037

www.bazarkustannus.fi

BAZAR